

Prof. mr. A.A.Freriks
Advocaat
Tel : (076) 5256570
Fax : (076) 5256534
E-mail : anfreriks@akd.nl

 **AKD
Prinsen
Van Wijmen**

College van burgemeester en wethouders
van de gemeente Alphen aan den Rijn
Mevrouw mr. A. Habets-Brunt
Postbus 13
2400 AA ALPHEN AAN DEN RIJN

AKD Prinsen Van Wijmen N.V.
Bijster 1
Postbus 4714
4803 ES BREDA

Rekening Derdengelden:
ING Bank 67.80.01.677

GEMEENTE ALPHEN AAN DEN RIJN INGEKOMEN		Routing:
11 JUN 2007		
Nr. 2007/10190		
Afd.	RB	Opbergen

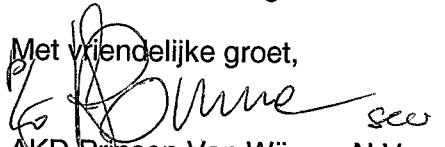
Breda, 8 juni 2007

Inzake : Gemeente Alphen aan den Rijn/Wvo-vergunning Coupépolder
Uw ref. : 2007/5877
Onze ref. : 207180.20205 afr/jea

Geachte mevrouw Habets,

- ./ Ter completering van uw dossier zend ik u hierbij afschrift van het aanvullend beroep-schrift met de begeleidende brief zoals die vandaag zowel per fax als per aangetekende post aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State zijn verzonden.

Met vriendelijke groet,

AKD Prinsen Van Wijmen N.V.
A.A. Freriks

Prof. mr. A.A.Freriks
Advocaat
Tel : (076) 5256570
Fax : (076) 5256534
E-mail : anfreriks@akd.nl

BEHOORT BIJ 2007/10490

AKD Prinsen Van Wijmen

Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage
**Aantekenen met handtekening retour
tevens per telefax: 070 - 3651380**

AKD Prinsen Van Wijmen N.V.
Bijster 1
Postbus 4714
4803 ES BREDA

Rekening Derdengelden:
ING Bank 67.80.01.677

Breda, 8 juni 2007

Inzake : Gemeente Alphen aan den Rijn/ Wvo-vergunning Coupépolder
Uw ref. : 200703340/1/M1
Onze ref. : 20205.207180.afr

Hoogedelgesteng College,

Tot mij wendde zich de gemeente Alphen aan den Rijn, gevestigd te Alphen aan den Rijn (hierna: de gemeente), met het verzoek haar te vertegenwoordigen als raadvrouw en gemachtigde in de beroepsprocedure, bij u bekend onder bovenvermeld nummer.

Per brief van 11 mei 2007 heeft het College van burgemeester en wethouders van de gemeente Alphen aan den Rijn namens de gemeente tijdig beroep (op nader aan te voeren gronden) ingesteld tegen het besluit van het College van dijkgraaf en hoogheemraden van het Hoogheemraadschap van Rijnland d.d. 26 maart 2007, waarbij aan de gemeente een vergunning is verleend op grond van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren (Wvo) voor het lozen van drainagewater afkomstig van de voormalige vuilstortplaats Coupépolder. Per brief van 14 mei 2007 heeft u de ontvangst van het beroepschrift bevestigd.

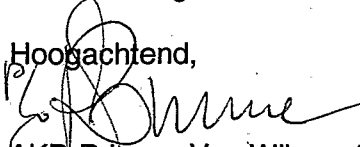
In bijgevoegd aanvullend beroepschrift treft u de gronden aan waarop het beroep berust. De producties bij het beroepschrift zijn op dit moment nog niet geheel volledig. Ten behoeve van de overzichtelijkheid van het dossier, worden de producties eind volgende week (week 24) als totaalpakket aan u toegezonden.

In het door de gemeente bestreden vergunningvoorschrift wordt de gemeente een termijn van 8 maanden gegund om saneringsmaatregelen voor te stellen. De gemeente zal met verweerder in overleg treden teneinde het daarheen te leiden dat de tenuitvoerlegging van dit voorschrift wordt opgeschort gedurende onderhavige procedure. Mocht verweerder daartoe onverhoopt niet bereid zijn, dan zal de gemeente zich tot de Voorzitter van uw Afdeling wenden met een verzoek tot schorsing.

Mag ik u tenslotte verzoeken vanaf heden de op deze procedure betrekking hebben correspondentie en stukken aan mij toe te zenden?

In afwachting van uw verdere berichten.

Hoogachtend,

AKD Prinsen Van Wijmen N.V.
A.A. Ereriks

Sec.

Prof. mr. A.A.Freriks
Advocaat
Tel : (076) 5256570
Fax : (076) 5256534
E-mail : anfreriks@akd.nl

Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage
**Aantekenen met handtekening retour
tevens per telefax: 070-3651380**

AKD Prinsen Van Wijmen N.V.
Bijster 1
Postbus 4714
4803 ES BREDA

Rekening Derdengelden:
ING Bank 67.80.01.677

Breda, 8 juni 2007

Inzake : Gemeente Alphen aan den Rijn/ Wvo-vergunning Coupépolder
Uw ref. : 200703340/1/M1
Onze ref. : 20205.207180.afr

Hoogedelgestreng College,

Tot mij wendde zich de gemeente Alphen aan den Rijn, gevestigd te Alphen aan den Rijn (hierna: de gemeente), met het verzoek haar te vertegenwoordigen als raadvrouw en gemachtigde met betrekking tot het navolgende.

Per brief van 11 mei 2007 heeft het College van burgemeester en wethouders van de gemeente Alphen aan den Rijn namens de gemeente tijdig beroep (op nader aan te voeren gronden) ingesteld tegen het besluit van het College van dijkgraaf en hoogheemraden van het Hoogheemraadschap van Rijnland (hierna: verweerder) d.d. 26 maart 2007, waarbij aan de gemeente een vergunning is verleend op grond van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren (Wvo) voor het lozen van drainagewater afkomstig van de voormalige vuilstortplaats Coupépolder via de gemeentelijke riolering en de afvalwaterzuiveringsinrichting Alphen Noord (awzi), te Alphen aan den Rijn. Per brief van 14 mei 2007 heeft u de ontvangst van het beroepschrift bevestigd. Onderstaand treft u de aanvullende beroepsgronden van de gemeente aan. Allereerst zal kort worden ingegaan op de voorgeschiedenis.

A. Voorgeschiedenis

1. De voormalige stortplaats Coupépolder is tot 1 januari 1985 in gebruik geweest voor het storten van onder andere huishoudelijk afval, sloop- en groenafval en bedrijfsafval waaronder chemisch afval. De stortplaats is per 1 januari 1985 gesloten. Om verdere bodemverontreiniging en verspreiding van verontreinigingen naar de omgeving te voorkomen is in het kader van de Interimwet bodemsanering (IBS) door gedeputeerde staten van Zuid-Holland een aantal saneringsmaatregelen op-

gelegd. Tot deze maatregelen behoorde de aanleg van een ringdrainagesysteem en de onttrekking en lozing van het water afkomstig uit het drainagesysteem. Voor de lozing van drainagewater op de awzi is door verweerder een vergunning verleend op grond van de Wvo. In verband met expiratie van de Wvo-vergunning uit 1995 is in mei 2002 een nieuwe vergunning aangevraagd. Deze vergunning is bij besluit van 2 mei 2003 verleend (aan de toenmalige beheerder van de stortplaats; de provincie Zuid-Holland). Het beheer van de voormalige stortplaats is per 1 januari 2003 overgedragen aan de gemeente.

2. De vergunning is door uw Afdeling vernietigd bij uitspraak van 6 mei 2004 (**productie 1**), welke uitspraak mede is gebaseerd op een advies van de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak (StAB) d.d. 22 oktober 2003 (**productie 2**). Op 9 augustus 2005 heeft verweerder opnieuw beslist op de vergunningaanvraag. Ook deze vergunning is door uw Afdeling vernietigd in de uitspraak van 20 september 2006 (**productie 3**). Het in het kader van deze procedure uitgebrachte StAB-advies d.d. 21 april 2006 wordt hierbij overgelegd als **productie 4**.
3. In het bestreden besluit heeft verweerder opnieuw beslist op de aanvraag. Zoals reeds in het voorlopig beroepschrift is aangegeven, richt het beroep van de gemeente zich tegen de in de vergunning(voorschriften) opgenomen verplichting tot het aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting, alsmede tegen de daaraan ten grondslag gelegde overwegingen. De betreffende saneringsmaatregel is opgenomen in artikel 11 van de voorschriften. Op grond van artikel 11, eerste lid van de voorschriften dient de gemeente het insijpelen van hemelwater in de voormalige stortplaats te saneren op basis van de beste beschikbare technieken, waaronder het aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting. In de overwegingen van het bestreden besluit wordt aangegeven:

“Onder deze omstandigheden hebben wij afgezien van het direct voorschrijven van een waterdichte afdeklaag in de vergunning, maar hebben wij een voorschrift in de vergunning opgenomen dat voorziet in het opstellen van een saneringsplan gericht op het tot vrijwel nul reduceren van het debiet aan percolatiewater, door middel van de beste beschikbare technieken, waaronder het aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting. Daarmee geven wij aanvrager de mogelijkheid om ook naar andere alternatieve oplossingen, welke eveneens als beste beschikbare technieken zijn te beschouwen, te zoeken”.

De gemeente kan zich niet verenigen met het bestreden voorschrift en de terzake in het besluit gegeven motivering en voert daartoe het volgende aan.

B. Samenloop Wet bodembescherming (Wbb) en Wvo

4. Het besluit van verweerder volgt op de hiervoor reeds genoemde uitspraak van uw Afdeling d.d. 20 september 2006. In r.o. 2.4.2 van deze uitspraak heeft uw Afdeling overwogen:

"De stelling van verweerder ter zitting dat hij op grond van de Wvo niet bevoegd is een (aanvullende) bronmaatregel voor te schrijven, berust op een verkeerde lezing van de uitspraak van 6 mei 2004. Voorts is de visie van verweerder dat aan de Wbb ten opzichte van de Wvo exclusieve werking toekomt niet verenigbaar met artikel 99, zesde lid (bedoeld is vierde lid; toevoeging AF), van de Wbb."

5. De gemeente erkent dat in voornoemd artikel 99, vierde lid Wbb een voorrangstelling is neergelegd. Artikel 99, vierde lid Wbb luidt:

"De artikelen 27 tot en met 54 zijn evenmin van toepassing op gedragingen, voor zover daaromtrent voorschriften gelden die zijn gesteld bij of krachtens de Wet verontreiniging oppervlaktewateren."

Uit de geciteerde bepaling volgt dat, indien bij of krachtens de Wvo reeds voorschriften zijn gesteld ten aanzien van een gedraging, deze gedraging – in gevallen waarin sprake is van samenloop met de Wbb - niet nogmaals op grond van de Wbb wordt gereguleerd. Artikel 99, vierde lid Wbb gaat er derhalve vanuit dat besluitvorming op grond van de Wvo reeds heeft plaatsgevonden voorafgaand aan besluitvorming op grond van de Wbb. De bepaling ziet derhalve niet op de situatie waarin in het kader van de Wbb (voorheen IBS) reeds een integrale afweging heeft plaatsgevonden met betrekking tot de uit te voeren saneringsmaatregelen en derhalve de besluitvorming op grond van de Wvo pas na de besluitvorming in het kader van de bodemsaneringswetgeving plaatsvindt.

6. Naar de mening van de gemeente vloeit deze uitleg voort uit de inhoud en strekking van artikel 99, vierde lid Wbb. De memorie van toelichting op het wetsvoorstel tot wijziging van de Wbb, dat voorafging aan het opnemen van deze voorrangstelling, geeft slechts een summier uitleg aan de bedoeling van de voorrangstelling. Van belang is echter dat artikel 22.1, vierde lid Wet milieubeheer (Wm) een bepaling van gelijke strekking bevat. In de memorie van toelichting bij deze bepaling wordt expliciet aangegeven dat de voorschriften op grond van de voorrangstelling moeten 'zijn gesteld'. Het is niet voldoende dat er een bevoegdheid tot regeling is, aan die bevoegdheid moet ook uitvoering zijn gegeven. (Kamerstukken II, 1988-1989, 21 246, nr. 3, p. 122. Zie hierover ook: N.S.J. Koeman, R. Uylenburg (red.), Tekst & Commentaar milieurecht, tweede druk 2006, toelichting op artikel 22.1 Wm).
7. In onderhavige situatie heeft besluitvorming in het kader van de IBS (in het vervolg van het beroepsschrift wordt verwezen naar de Wbb) reeds plaatsgevonden, waarbij de gevolgen voor verschillende milieucompartmenten zijn afgewogen. Zoals uit het bestreden besluit ook naar voren komt, was verweerder vanuit zijn positie als waterkwaliteitsbeheerder vertegenwoordigd in de projectgroep waarin de saneringsmaatregelen zijn geformuleerd (zie par. 4.1.2 van de overwegingen). De gevolgen van de saneringsmaatregelen voor de (bescherming van de) oppervlaktewaterkwaliteit zijn derhalve in de integrale afweging op grond van de Wbb betrokken.

8. Beoordeling van een vergunningaanvraag op grond van de Wvo kan in situaties als de onderhavige dan ook niet los worden gezien van de besluitvorming die op grond van de Wbb heeft plaatsgevonden. Dit zou in strijd komen met artikel 8.9 Wm (waar in artikel 7, vijfde lid Wvo ook naar wordt verwezen), op grond waarvan het bevoegd gezag er bij een beslissing op een vergunningaanvraag op grond van de Wvo zorg voor draagt dat geen strijd ontstaat met regels die met betrekking tot de inrichting (lozing) gelden, gesteld bij of krachtens de Wm of een van de in artikel 13.1, tweede lid Wm genoemde wetten. Onder laatstgenoemde wetten wordt ook de Wbb begrepen. Uit het relevante wettelijk kader vloeit derhalve voort dat het door gedeputeerde staten van Zuid-Holland vastgestelde samenhangende pakket aan saneringsmaatregelen, als uitgangspunt voor verweerder had te gelden in het kader van de beslissing op de aanvraag om de Wvo-vergunning.
9. Gedeputeerde staten van Zuid-Holland hebben bij besluit van 23 februari 2000 een besluit genomen ten aanzien van de sanering van de voormalige stortplaats Coupépolder. De tegen deze beslissing ingediende bezwaren zijn op 21 december 2000 ongegrond verklaard. De beslissing op bezwaar is onderwerp geweest van een beroepsprocedure bij uw Afdeling. In deze procedure is door één van appellanten aangevoerd dat de huidige afdeklaag in combinatie met luchtmetingen onvoldoende is ter voorkoming van volksgezondheidsrisico's en verontreiniging van de buitenlucht. De effecten van de huidige afdeklaag voor de kwaliteit van het drainagewater zijn daarin niet aan de orde gesteld. In de uitspraak in deze beroepsprocedure d.d. 24 december 2002 (200100427/1) heeft uw Afdeling geoordeeld dat onvoldoende is komen vast te staan dat de dampremmende werking van de huidige afdeklaag nu en in de toekomst voldoende is met het oog op de veiligheid van omwonenden en gebruikers van het terrein. Uit het voorgaande kan worden afgeleid dat uitsluitend de emissies naar de lucht onderwerp van discussie zijn geweest tijdens de procedure die heeft geleid tot de uitspraak van uw Afdeling. Voor het overige staat de afweging ten aanzien van de saneringsmaatregelen derhalve vast. In afwachting van een nieuwe beslissing op bezwaar vigeert het primaire besluit van 23 februari 2000. Dit besluit geldt in de relatie tot de Wvo nog altijd als uitgangspunt. Voorts wordt erop gewezen dat uit een onderzoek van DHV uit maart 2007 (Risico's anorganische stoffen voormalige stortplaats Coupépolder, Globiscode ZH048400007) blijkt dat zich geen risico's voor omwonenden voordoen. In het kader van de besluitvorming van de Wbb is daarom geen aanleiding alsnog vanuit het perspectief van bescherming van de luchtkwaliteit en de volksgezondheid te verplichten tot het aanbrengen van een dichte afdeklaag.
10. Zoals hiervoor is opgemerkt vormt het pakket aan saneringsmaatregelen dat door gedeputeerde staten van Zuid-Holland is vastgesteld het uitgangspunt in het kader van de beoordeling van de Wvo-vergunning en de daaraan te verbinden voorschriften. Dit betekent dat verweerder niet opnieuw saneringsmaatregelen had kunnen opleggen die in het kader van de Wbb al zijn afgewogen en waartoe met inachtneming van alle risico's en een integrale afweging van effecten op alle milieucompartmenten nadrukkelijk niet is besloten. De besluitvorming op grond van de Wbb wordt door verweerder - in strijd met artikel 99, vierde lid Wbb, artikel 7, vijfde lid Wvo en artikel 8.9 Wm - doorkruist.

11. De gemeente zal thans ingaan op de vraag welke gevolgen voornoemde integrale afweging in het kader van de Wbb heeft voor de thans ter discussie staande beoordeling in het kader van de vergunningverlening op grond van de Wvo.

C. Toetsing in het kader van de Wvo-vergunning

12. In artikel 7, vijfde lid Wvo is het toetsingskader uit de Wm van overeenkomstige toepassing verklaard op de beoordeling van aanvragen om een Wvo-vergunning. In het bijzonder is van belang de verwijzing naar artikel 8.11, derde lid Wm, dat luidt:

"In het belang van het bereiken van een hoog niveau van bescherming van het milieu worden aan de vergunning de voorschriften verbonden, die nodig zijn om de nadelige gevolgen die de inrichting voor het milieu kan veroorzaken, te voorkomen of, indien dat niet mogelijk is, zoveel mogelijk – bij voorkeur aan de bron – te beperken en ongedaan te maken. Daarbij wordt ervan uitgegaan dat in de inrichting ten minste de voor de inrichting in aanmerking komende beste beschikbare technieken worden toegepast."

13. Allereerst vloeit uit artikel 8.11, derde lid Wm niet voort dat in alle gevallen maatregelen aan de bron moeten worden getroffen. Aan een vergunning dienen voorschriften te worden verbonden die nodig zijn met het oog op de door het wettelijk beschermde belangen. Naar de mening van de gemeente heeft verweerder miskend dat de noodzaak van bronmaatregelen mede moet worden gezien in het licht van de doelstelling van de Wvo, namelijk de effecten op de kwaliteit van het ontvangende oppervlaktewater en de doelmatige werking van zuiveringstechnische werk. Naar de mening van de gemeente is het met oog op deze belangen niet noodzakelijk nog aanvullende maatregelen te stellen.
 14. Voorts dient bij beantwoording van de vraag of bronmaatregelen dienen te worden getroffen, in het kader van de Wvo een integrale afweging plaats te vinden. Bij de afweging van maatregelen ter beperking van emissies moeten het rendement op langere termijn, de effecten op andere milieucompartmenten en de effecten op het duurzame gebruik van grondstoffen worden gezien. Deze afweging ontbreekt in het bestreden besluit. De gemeente zal hierna nog nader ingaan op deze aspecten.
 15. Zelfs indien ervan wordt uitgegaan dat in onderhavige situatie bij voorkeur bronmaatregelen dienen te worden getroffen, gebaseerd op de beste beschikbare technieken, kan dit naar de mening van de gemeente niet leiden tot een verplichting om een waterdichte bovenafdichting aan te brengen. De gemeente zal dit nader toelichten.
- Maatregelen aan de bron***
16. In dit licht is allereerst de vraag aan de orde wat in situaties als de onderhavige onder 'bron' dient te worden aangemerkt. De gemeente verwijst terzake naar het rapport 'Vrijkomend grondwater bij bodemsaneringen, Handreiking voor integrale

afweging van lozingsvarianten' van de Commissie Integraal Waterbeheer uit april 2002. Op p. 8 van het rapport wordt gesteld:

"De brongerichte aanpak uit het waterkwaliteitsbeleid is niet bruikbaar. De verontreiniging is reeds aanwezig in het milieu en vormt de aanleiding voor de sanering. Preventieve maatregelen om de verontreiniging te voorkomen, kunnen niet worden genomen. Het begrip 'sanering aan de bron' mag bij bodemverontreinigingen niet worden uitgelegd als 'het saneren van de grondwaterstroom op locatie'.

Op p. 40 van het rapport wordt dit uitgangspunt als volgt toegelicht:

"In het verleden werd het begrip "aanpak aan de bron" door waterkwaliteitsbeheerders soms uitgelegd als "saneren op locatie", met andere woorden, de locatie werd als de bron zelf gezien. Dit is niet terecht. Bij bodemsaneringen is voor de waterkwaliteitsbeheerder sprake van een bijzondere situatie. De emissie van stoffen, die de waterkwaliteitsbeheerder bij lozingen dient te beperken, heeft immers al plaatsgevonden, zij het naar een ander milieucompartiment: de bodem of het grondwater. In dat kader bezien is er geen bron meer en kan van preventie en hergebruik geen sprake meer zijn. Brongerichte maatregelen kunnen niet worden toegepast."

17. Uitgangspunt vormt derhalve de saneringssituatie zoals deze voorligt, d.w.z. het geval van verontreiniging en de daaromtrent vanuit het kader van de Wbb geformuleerde maatregelen. In het kader van de besluitvorming over de saneringsmaatregelen wordt overleg gepleegd of de saneringsmaatregel die leidt tot de noodzaak om water te lozen de beste saneringsvariant betreft. Deze afstemming vindt plaats in het kader van de besluitvorming op grond van de Wbb. Nadat deze besluitvorming heeft plaatsgevonden, zijn de saneringssituatie en de saneringsmaatregelen derhalve een gegeven en kunnen in het kader van de Wvo niet nogmaals bronmaatregelen worden opgelegd die een wijziging van het vastgestelde pakket saneringsmaatregelen behelzen. Het CIW-rapport bevestigt daarom de verhouding tussen Wbb en Wvo zoals hiervoor in onderdeel B is geschetst. Ook het StAB-advies d.d. 21 april 2006 verwijst in de samenhang tussen beide wettelijke kaders naar de Wvo als sluitstuk van de integrale afweging (p. 10).
18. Op p. 6 en 7 van het voornoemde StAB-advies, waar eveneens naar het CIW-rapport uit 2002 wordt verwezen, wordt gesteld dat de onderhavige lozings situatie niet volledig vergelijkbaar is met de in het rapport geschetste situatie. Deze opvatting is echter onjuist. Weliswaar betreft de lozing in onderhavige situatie niet uitsluitend grondwater, maar een combinatie van percolatiewater en grondwater, maar dit onderscheid is in het licht van de benadering door de CIW niet relevant. Van belang is immers dat de bodemverontreiniging en de daaromtrent getroffen maatregelen tezamen de bron van verontreiniging bepalen en het uitgangspunt vormen voor de beoordeling in het 'sluitstuk': de Wvo-vergunning. De StAB-adviseur gaat er ten onrechte aan voorbij dat in casu niet een op zichzelf staande beoordeling op grond van de Wvo aan de orde is, maar een situatie waarin al een Wbb-besluit voorligt dat leidend is voor de beoordeling in het kader van Wvo. Dit betekent dat 'maatregelen aan de bron' niet méér kunnen omvatten dan het waar mogelijk treffen van maatregelen om de kwaliteit van het lozingswater te verbeteren of te beperken, zonder dat daarmee in de reeds op grond van de Wbb voorge-

schreven en uitgevoerde saneringsmaatregelen wordt getreden. Ook de StAB-adviseur geeft overigens aan dat het CIW-rapport uit 2002 bruikbare inzichten bevat die in onderhavige situatie van toepassing zijn.

Bovenafdichting als beste beschikbare techniek?

19. Zelfs indien het opleggen van de verplichting tot het aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting in beginsel zou kunnen worden beschouwd als een bronmaatregel die zou kunnen worden opgelegd in het kader van de Wvo-vergunning, is de gemeente van mening dat een dergelijke maatregel in situaties als de onderhavige niet kan worden beschouwd als beste beschikbare techniek.

20. In de uitspraak d.d. 20 september 2006 heeft uw Afdeling in r.o. 2.5.4 overwogen:

"De Afdeling leidt uit het deskundigenbericht af dat in ieder geval het aanbrengen van een volledig waterdichte afdeklaag moet worden aangemerkt als een beste bestaande techniek aan de bron. Een dergelijke afdeklaag betreft een bij de sanering van (voormalige) stortplaatsen in veel gevallen gebruikte voorziening.

(...)

De huidige vergunde oplossing, waarbij verontreinigd drainagewater dat uit de afvallaag afkomstig is, via het gemengd rioolstelsel en de AWZI op het oppervlaktewater wordt geloosd, is geen bronmaatregel en kan niet worden beschouwd als de beste bestaande techniek. Door zich op het standpunt te stellen dat met deze wijze van zuivering van het afvalwater kan worden volstaan, zijn verweerders derhalve zonder toereikende motivering afgeweken van hun beoordelingskader."

21. Het is op zichzelf juist dat het naar de huidige inzichten gebruikelijk is om bij de eindafwerking van stortplaatsen een verplichting tot het aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting voor te schrijven. Deze maatregel is door de wetgever echter uitsluitend (en niet onomstreden) als stand der techniek aangenomen voor stortplaatsen die na 1 maart 2005 zijn gesloten. Op grond van het Stortbesluit bodembescherming en de Uitvoeringsregeling Stortbesluit bodembescherming is een waterdichte bovenafdichting verplicht voor stortplaatsen die na voornoemde datum zijn gesloten of nog zullen worden gesloten. Deze verplichting dient als voorschrift in het kader van de Wm-vergunning te worden opgelegd. De technische uitwerking is nader uiteengezet in de Richtlijn dichte eindafwerking die expliciet is gekoppeld aan de Uitvoeringsregeling Stortbesluit bodembescherming. In het advies van 22 oktober 2003 heeft de StAB-adviseur de Richtlijn dichte eindafwerking aangehaald ter onderbouwing van zijn standpunt dat het aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting als stand der techniek moet worden beschouwd. Dit is echter met inachtneming van de geldende regelgeving alleen juist voor stortplaatsen die na 1 maart 2005 zijn gesloten en het staat haaks op deze regelgeving om deze maatregel als stand der techniek aan te nemen voor voormalige stortplaatsen zoals de Coupépolder, die op genoemde datum reeds geruime tijd waren gesloten.

22. Stortplaatsen zoals de Coupépolder (die zoals opgemerkt reeds in 1985 is gesloten) vallen immers op grond van de uitdrukkelijke keuze van de wetgever niet binnen de werkingssfeer van het Stortbesluit bodembescherming en de Uitvoeringsregeling Stortbesluit bodembescherming. De wetgever heeft er dus nadrukkelijk

niet voor gekozen deze verplichting ook op de te leggen ten aanzien van stortplaatsen die vóór 1 maart 1995 reeds waren gesloten. Indien zou worden geaccepteerd dat deze verplichting via de Wvo-vergunning thans alsnog kan worden opgelegd, druist dit in tegen de bedoelingen van de wetgever en is, evenals hetgeen in onderdeel B) van het beroepschrift is betoogd met betrekking tot de relatie tussen de Wbb en de Wvo, sprake van een doorkruising als bedoeld in artikel 8.9 Wm.

23. Bij stortplaatsen die al waren gesloten vóór maart 1995 is het als nog aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting, in tegenstelling tot hetgeen door de StAB-adviseur in beide adviezen wordt gesteld, geen gebruikelijke maatregel. Voor gesloten stortplaatsen die buiten de werkingssfeer van de hiervoor genoemde regelgeving vallen, is het project NAzorg VOormalige Stortplaatsen uitgevoerd. In het kader van dit project zijn 4000 stortplaatsen onderzocht. In het Advies Nazorg Voormalige Stortplaatsen (NAVOS) uit april 2005 wordt opgemerkt:

"In het verleden zijn bij stortplaatsen doorgaans geen onderafdichtingen aangebracht, en bovenafdichtingen zijn er maar in beperkte mate". (p. 10)

Het NAVOS-rapport stelt voor om alleen directe maatregelen – zoals het aanbrengen van een bovenafdichting - te nemen als sprake is van ontoelaatbare risico's door direct contact met het stortmateriaal, door afstroming of accumulatie van stortgas (p.16). De kwaliteit en de dikte van de deklaag dient te worden afgestemd op de gewenste functie van de locatie. Deze uitgangspunten zijn door gedeputeerde staten in acht genomen bij de besluitvorming in het kader van de Wbb.

24. Voorts wordt gewezen op het CUWvo-document "Aanbevelingen met betrekking tot de zuivering van percolatiewater van stortplaatsen voor voornamelijk huishoudelijke afvalstoffen" uit 1987. Daarin wordt opgemerkt:

"Bij bestaande niet meer in gebruik zijnde stortplaatsen zijn de mogelijkheden beperkt. Soms wordt door het eisen van aanvullende maatregelen als het aanleggen van een ringsloot of recirculatie van percolaat het effect van een lozing op oppervlaktewater gereduceerd".(p. 18)

"Bij de lozing van percolatiewater op een rioolwaterzuiveringsinstallatie worden de voorschriften in het algemeen afgestemd op de capaciteit van de betreffende installatie". (p. 24)

"De bovenkant van het stort wordt in de meeste gevallen afgedekt met ongeveer 50 cm. grond. De grondsoort kan variëren van klei tot zand. In twee gevallen wordt op een gedeelte van het stort een slecht waterdoorlatend afdek materiaal gebruikt om de infiltratie van neerslag te voorkomen of te minimaliseren".(p. 22)

"Bij oudere stortterreinen die niet voorzien zijn van afsluitende lagen onder het stortlichaam wordt het aanbrengen van een bovenafdichting vooral interessant, indien een te grote negatieve beïnvloeding van grondwater en oppervlaktewater door percolatiewater wordt geconstateerd". (p. 43)

"Na het beëindigen van de stortactiviteiten dient rekening te worden gehouden met een langdurige nazorgfase, waarin percolatiewater afgevoerd moet worden.

Als alternatief kan gedacht worden (onderstreping AF) aan maatregelen, zoals bovenafdichting, die de hoeveelheid percolatie water verminderen.”(p. 44)

Naast het voorgaande wordt op p. 49 eenvoudige afvoer naar de rwzi als één van de mogelijkheden genoemd.

25. Op p. 63 van het document wordt ingegaan op de beoordeling van de lozingen in het kader van de Wvo-vergunning. Daarin wordt gesteld dat percolatiewater stoffen bevat die beschouwd kunnen worden als zwarte lijststoffen en overige verontreinigingen. Gelet op de aanwezigheid van zwarte lijststoffen dient in principe overgegaan te worden tot het toepassen van de beste bestaande techniek. Echter, het aandeel van zwarte lijststoffen in percolatiewater ten opzichte van overige verontreinigingen is gering (dit is ook bij de Coupépolder het geval). In de groep overige verontreinigingen komen vooral zuurstofbindende stoffen voor. Toepassing van de beste uitvoerbare techniek voor zuurstofbindende stoffen wordt vooralsnog voldoende geacht, omdat hiermee ook een deel van de zwarte lijststoffen wordt verwijderd. Mocht blijken dat dit in onvoldoende mate gebeurt, kan alsnog worden overwogen aanvullende zuiveringstechnieken voor te schrijven. Als één van de best uitvoerbare technieken wordt op de betreffende pagina lozing op de riolering genoemd. Op p. 78 wordt tenslotte bij de aanbevelingen opgemerkt:

“6. Voor de nazorgfase dient een zodanig behandelingssysteem te worden gekozen, dat met weinig toezicht en controle kan worden volstaan. Aanbevolen wordt om dan via de gemeentelijke riolering te lozen.

26. Inmiddels is in juni 2005 het rapport Screening CIW bedrijfstakrapporten (juni 2005) gepubliceerd waarin op p. 17/18 wordt gesteld:

“De CIW rapporten over de zuivering van percolaatwater lijken gezien de veranderingen op dit gebied (storten onder IBC-criteria) en verbranding (i.p.v. storten) achterhaald. Hierbij dienen wij onderscheid te maken tussen oude stortplaatsen die volgens IBC-maatregelen zijn gesaneerd en stortplaatsen die momenteel worden gebruikt. Het afvalwater afkomstig van oude stortplaatsen is hoofdzakelijk verontreinigd met zuurstofbindende stoffen en in geringe mate verontreinigd met microverontreinigingen zoals minerale olie, zware metalen, fenolen, vluchtige aromaten en polycyclische aromatische koolwaterstoffen (PAK). De lozing van afvalwater vindt doorgaans plaats op de gemeentelijke riolering of na zuivering op het oppervlaktewater. Bij de lozing op de gemeentelijke riolering zal meestal geen voorzuivering noodzakelijk zijn”.

(...)

“De lozingen van oude stortplaatsen kunnen worden geregeld in een AMvB. Hiervoor kunnen de lozingseisen worden gebruikt die ook bij bodemsaneringen worden gebruikt”.

27. Gelet op het vorenstaande kan naar de mening van de gemeente door verweerder niet worden staande gehouden dat het aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting voor stortplaatsen als de Coupépolder waar de integraal afgewogen maatregelen in het kader van de Wbb zijn afgewogen, en die niet vallen binnen de werkingssfeer van het Stortbesluit bodembescherming, de Uitvoeringsregeling Stort-

besluit bodembescherming en de Richtlijn dichte eindafwerking, het aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting moet worden beschouwd als de beste beschikbare techniek.

28. In het bestreden besluit wordt de maatregel met name als beste beschikbare techniek aangemerkt, omdat verweerder aanneemt dat het na het aanbrengen van de waterdichte bovenafdichting resterende debiet om en nabij de 5.000 m³ per jaar zal bedragen na verloop van tijd. Deze aanname berust echter op een verkeerde lezing van de door Haskoning opgesteld 'Evaluatie waterbalans Coupépolder te Alphen aan den Rijn'. Uit de waterbalans blijkt dat op dit moment gemiddeld 40.800 m³/jaar in de voormalige stortplaats infiltreert. Door de ringdrainage wordt gemiddeld 81.660 m³/jaar afgevoerd. De bijdrage van laterale voeding en interactie met het watervoerend pakket aan het totale debiet bedraagt derhalve 40.860 m³/jaar (zie tabel 3, op p. 6).
29. Na het aanbrengen van de bovenafdichting zullen brutoneerslag, actuele evapotranspiratie, oppervlakkige afvoer en drainage van de bovenafdichting leiden tot een infiltratie in de voormalige stortplaats van 4.400 m³/jaar. Uit berekening van Haskoning blijkt dat uitstromend percolaatwater als gevolg van waterberging in de voormalige stortplaats tussen ca. 5.000 m³ en 20.000 m³/jaar zal bedragen. Tezamen met de ongewijzigde bijdrage van laterale voeding en interactie met het watervoerend pakket (40.860 m³/jaar) zal het totale debiet derhalve over de door Haskoning berekende periode (leeglooptijd 10-30 jaar) nog plusminus tussen afgerond 50.000 m³ en 65.000 m³ per jaar bedragen. De kwantitatieve beperking van het te lozen drainagewater is dus beperkt (81.660 m³/jaar in de situatie zonder bovenafdichting tegen 50.000-65.000 m³/jaar in de situatie met bovenafdichting). Opmerking verdient dat de gevolgen van het aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting voor de kwaliteit van het drainagewater hoogst onzeker zijn. Als gevolg van de hierna nog te bespreken risico's die zijn verbonden aan het aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting, is er een reële kans dat de verontreiniging van het drainagewater toeneemt ten opzichte van de huidige situatie, hetgeen per saldo een verslechtering van de lozingssituatie zou betekenen. Het aanbrengen van de bovenafdichting kan naar de mening van de gemeente dan ook niet als beste beschikbare techniek worden aangemerkt aangezien toepassing van de techniek nauwelijks effect sorteert. De gemeente verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Voorzitter van uw Afdeling d.d. 19 januari 2007 (200608303/2).

Afweging kosten

30. Verweerder heeft op p. 14 van het bestreden besluit ten onrechte gesteld dat het niet nodig is een expliciete kostenafweging te maken. Allereerst verwijst de gemeente in dit verband naar artikel 5a.1 Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer, waarin het volgende wordt gesteld:

"Het bevoegd gezag, dan wel, in gevallen waarin een vergunning krachtens artikel 1 van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren is aangevraagd, het bestuursorgaan dat bevoegd is die vergunning te verlenen, betreft bij de bepaling van de voor een inrichting, onderscheidenlijk met betrekking tot de lozing in aanmerking komende beste beschikbare technieken, rekening houdend met de voorzienbare kosten en baten van maatregelen (...)

31. Ook uit het hiervoor al aangehaalde CIW-rapport uit 2002 volgt dat bij het bepalen van de beste beschikbare technieken, de aan deze technieken verbonden kosten een rol spelen:

“Voor vrijwel alle verontreinigingen staat in het waterkwaliteitsbeleid de emissie-aanpak voorop. Afhankelijk van de aard en schadelijkheid van de verontreinigingen wordt, nog los gezien van de effecten van deze emissies, toepassing van best uitvoerbare en best bestaande technieken geëist. De emissieaanpak houdt dus in dat onafhankelijk van de te bereiken milieukwaliteitsnormen een inspanning moet worden geleverd om verontreiniging van het oppervlaktewater te voorkomen.

Voor (potentieel) zwarte lijst-stoffen bestaat de aanpak uit toepassing van best bestaande technieken (BBT). Voor de overige stoffen waarvoor de emissieaanpak geldt, is een saneringsinspanning vereist volgens de best uitvoerbare technieken (BUT). Van de vijf belangrijkste stofgroepen die worden onderscheiden bij de verontreinigingen in grondwater kunnen er drie als (potentieel) zwart worden aangemerkt: BTEX, VOCI en Naftaleen en overige PAK. BUT en BBT vormen de stand der techniek. Het verschil tussen BBT en BUT is met name financieel-economisch. Onder BUT wordt verstaan: technieken waarmee rekening houdend met economische aspecten, dat wil zeggen uit kosten oogpunt aanvaardbaar te achten voor een normaal renderend bedrijf, de grootste reductie in de verontreiniging wordt gekregen. Onder BBT wordt verstaan: technieken, waarmee tegen hogere kosten, een nog grotere reductie van de verontreiniging wordt verkregen en die in de praktijk kunnen worden toegepast. Naarmate de milieuschadelijkheid van een stof groter is, kunnen dus hogere financiële inspanningen aanvaardbaar zijn en worden geëist. Niet bedoeld is dat de financiële en bedrijfs-economische aspecten bij toepassing van BBT in het geheel geen rol zouden mogen spelen. In alle gevallen dient een ALARA-afweging te worden gemaakt. ALARA staat voor ‘as low as reasonably achievable’ en betekent dat de voorschriften die aan een vergunning worden verbonden, de grootst mogelijk bescherming voor het milieu moeten bieden tenzij dat redelijkerwijs niet gevraagd kan worden. De stand der techniek is daarbij uitgangspunt.

Uit het voorgaande volgt dat, zelfs indien, in tegenstelling tot het CUWv-rapport uit 1987, zou worden geconcludeerd dat moet worden overwogen de beste bestaande technieken op te leggen, de daarmee gemoeide kosten in aanmerking dienen te worden genomen. Het behoeft naar de mening van de gemeente geen betoog dat een investering van € 8.8 miljoen euro voor een maatregel die slechts leidt tot een beperkte kwalitatieve vermindering van het debiet en die – zoals hierna wordt besproken – reële risico's met zich brengt op verslechtering van de kwaliteit van het te lozen water, als buitensporig moet worden aangemerkt.

Integrale afweging

32. Zelfs indien het aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting zou kunnen worden beschouwd als beste beschikbare techniek, had verweerder in het kader van de integrale afweging die op grond van de Wvo dient plaats te vinden niet voorbij mogen gaan aan de risico's voor de omwonenden en andere betrokkenen, zoals werknemers die worden belast met het aanbrengen van de bovenafdichting, de risico's voor toename van verontreiniging van het drainagewater en de afwenteling naar andere milieucompartimenten. Naar de mogelijkheden en risico's van het aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting is veelvuldig en diepgaand on-

derzoek verricht. De gemeente legt hierbij als **productie 5** een technische outline over – opgesteld door Bodemzorg – waarin een overzicht wordt gegeven van de uitgevoerde onderzoeken en de onderzoeksresultaten. De documenten waar in het overzicht aan wordt gerefereerd worden hierbij overgelegd. Het betreft (in chronologische volgorde van verwijzing):

productie 6: Onderzoek monitoring en beheersmaatregelen stort Coupépolder Alphen aan den Rijn, deelrapportage 2, beheersmaatregelen voor het diepe grondwater, Iwaco, augustus 1992.

productie 7: Besluit d.d. 19 mei 1993, GS van Provincie Zuid-Holland, inzake Saneringsonderzoek Coupépolder.

productie 8: Risico's anorganische stoffen voormalige stortplaats Coupépolder, DHV, maart 2007

productie 9: Deel nazorgplan voor de bovenkant" (31-7-2002, DHV)

productie 10: Nazorg Coupépolder te Alphen aan den Rijn", rapportnr. 1052020; 24 maart 1997, Iwaco BV

productie 11: Evaluatie waterbalans Coupépolder te Alphen aan den Rijn. Royal Haskoning, 27 juli 2006. Kenmerk 9S1256/N00001/415040/DenB.

productie 12: Onderbouwing aanvraag vergunning Wvo. Voormalige stortplaats Coupépolder te Alphen aan den Rijn. Bodemzorg, december 2004.

productie 13: Voormalige stortplaats Coupépolder. Consequenties voor gezondheid en milieu bij aanleg van een vloeistofdichte eindafdekking. DHV, november 2006.

33. Uit de technische outline en de daaraan ten grondslag liggende onderzoeken blijkt kort samengevat:

- een bovenafdichting voorkomt dat regenwater infiltreert in het afval dat boven het grondwaterniveau ligt, op een kleine reststroom na. Een bovenafdichting voorkomt echter niet dat grondwater in aanraking komt met de afvalstoffen die beneden het grondwaterniveau liggen. Na het aanbrengen van de bovenafdichting blijft nog steeds een significante stroom verontreinigd lozingswater over;
- door de aanleg van een bovenafdichting worden de natuurlijke afbraakprocessen in het stort stilgelegd, waardoor het potentiële risico van het stort voor de omgeving toeneemt;
- het aanbrengen van een bovenafdichting op de reeds ingerichte locatie betekent een enorme landschappelijke ingreep met grote nadelige effecten voor de omgeving tijdens de aanleg en de herinrichting. Berekend is dat het aantal verkeersbewegingen om de grondstoffen naar de locatie te transporteren circa 52.000 bedraagt, gedurende een periode van 1 tot 2 jaar;
- er moeten veel schone grondstoffen (circa 420.000 m³ zand en klei) met relatief veel energie worden gewonnen om de aanleg van een bovenafdichting mogelijk te maken;
- tijdens de aanleg kunnen ongewenste risico's voor de omgeving ontstaan doordat door het zware materieel en de graafwerkzaamheden ophopingen van stortgas kunnen worden geraakt die kunnen ontvlammen en ook vaten gevaarlijk afval beschadigd kunnen raken;

- een bovenafdichting heeft een eindige technische levensduur, zodat voorzieningen moeten worden getroffen (organisatorisch, financieel) voor het periodiek controleren van de vloeistofdichtheid, het plegen van onderhoud en de vervanging na het verstrijken van de levensduur. Elke vervangingscyclus betekent een enorme landschappelijke ingreep, grondstoffendelving en energieverbruik en brengt opnieuw risico's voor de omgeving mee;
- de kosten van een bovenafdichting zijn hoog. Uitgaande van € 40,- per m² (prijspeil 2006) bedragen de aanlegkosten van een bovenafdichting voor de onderhavige situatie EUR 8,8 miljoen. Dit is exclusief de kosten van het amoveren van de huidige voorzieningen (golfbaan etc.) en het opnieuw inrichten van de locatie, en exclusief controle, onderhoud, herstel en vervanging van de bovenafdichting. Wanneer al deze kostenposten worden meegerekend gaat om totale kosten in de orde van grootte van EUR 12-15 miljoen.

34. Het aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting brengt derhalve zowel tijdens als na de aanleg nog niet te kwantificeren risico's met zich voor volksgezondheid en milieu. Deze betreffen niet alleen de kwaliteit van het percolatiewater, maar ook effecten op andere milieucomponenten. Wat betreft de afvoer van stortgas blijkt uit het rapport van DHV uit maart 2007 dat een waterdichte bovenafdichting risico's van gasophoping met zich brengt en kan leiden tot onvoorspelbare en kortstondige emissie van anorganische dampen en gassen. Het beheersen van dit proces is complex en kostbaar. Verder vergt het aanbrengen van een afdichting grootschalige activiteiten in de vorm van afgraving en herprofilering van de bovenlagen van de gestorte lagen en het aanbrengen van een bovenafdichtingspakket. Aangezien het profiel van het stortlichaam geschikt moet worden gemaakt voor bovenafdichting en onder verval moet worden aangelegd moet het stortlichaam deels worden opgehoogd en deels worden afgegraven. Deze activiteiten moeten worden uitgevoerd met zwaar materieel waarbij direct contact van gravend materiaal met aanwezige vaten niet kan worden uitgesloten. De activiteiten kunnen een breuk van in het stortlichaam aanwezige vaten met risicovolle stoffen veroorzaken en vergroten daarmee de kans op emissie van anorganische stoffen en mogelijk een vergrote geëmitteerde totale vracht naar verschillende milieucomponenten. De aanwezigheid van een nieuwe bovenafdichting vergroot ook structureel de druk op het stortlichaam en daarmee het risico op breuken in vaten. De aanlegfase brengt risico's met zich voor werknemers en omwonenden en noodzaakt mogelijk tot evacuatie.

35. Gelet op de noodzaak van een integrale afweging, het voorkomen van een toename van verontreiniging, het voorkomen van afwenteling van milieugevolgen naar andere milieucomponenten, en het voorkomen van risico's voor werknemers en omwonenden kan in redelijkheid niet worden staande gehouden dat het aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting als beste beschikbare techniek kan worden aangemerkt. Gegeven de omschreven risico's beschouwt de gemeente het aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting bovendien als maatschappelijk onverantwoord. Er worden onnodige risico's in het leven geroepen door in te breken op een situatie die in balans is. Door middel van monitoringsmaatregelen en controle van de afdeklaag is sprake van een gecontroleerde situatie die door het treffen van de in het bestreden besluit voorgeschreven maatregel ten onrechte

wordt verstoord. De opinie van DJ.W. IJdo, (hoofddocent anorganische chemie, Universiteit Leiden) gepubliceerd in het Leidsch Dagblad van 28 april 2007 (**productie 14**) onderstreept de uitkomsten van de onderzoeken waar in het voorgaande aan is gerefereerd. Ook het NAVOS-rapport onderschrijft de potentiële risico's:

"Bij herinrichting of herprofilering van voormalige stortplaatsen kan echter, door verstoring van chemische evenwichten in het stortlichaam, de milieubelasting toe gaan nemen. ook kunnen door de toegenomen kans op verspreiding van stoffen en contact met stortmateriaal, de risico's voor werknemers en omwonenden onbedoeld toenemen." (p. 11)

36. Voorts is het, gelet op de risico's voor het milieu in bredere zin, voor omwonenden en flora en fauna, zeer de vraag of het aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting uitvoerbaar zal zijn. Het is immers niet zeker dat de daartoe benodigde vergunningen en ontheffingen zullen kunnen worden verleend gelet op de potentiële risico's voor volksgezondheid en milieu.
37. Samengevat stelt de gemeente zich derhalve primair op het standpunt dat, gelet op hetgeen in onderhavig beroepschrift is uiteengezet, het aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting niet als vergunningvoorschrift in het kader van de Wvo kan worden opgelegd, nu deze maatregel treedt in de afweging die op grond van de Wbb heeft plaatsgevonden. Subsidiar is gemeente van mening dat het treffen van saneringsmaatregelen zoals het aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting niet als maatregel aan de bron op grond van de Wvo kan worden beschouwd in gevallen waarin de lozing van verontreinigd water het kader van een bodemsanering plaatsvindt. Voorzover het al mogelijk zou zijn op grond van de Wvo een saneringsmaatregel als het aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting op te leggen heeft verweerder miskend dat een integrale afweging op grond van de Wvo slechts tot de conclusie kan leiden dat het aanbrengen van een waterdichte bovenafdichting, in verband met de daaraan verbonden risico's en kosten, de afwenteling van milieugevolgen, de reëel te verwachten toename van verontreiniging, en de beperkte kwantitatieve beperking van de lozing, niet kan worden beschouwd als beste beschikbare techniek.
38. Het bestreden besluit druist in tegen de vigerende wet- en regelgeving en staat haaks op het gehanteerde toetsingskader voor de lozing van percolatiewater. Verweerder is er ten onrechte voorbij gegaan aan de in het voorgaande besproken omstandigheden die naar de mening van de gemeente slechts tot de conclusie kunnen leiden dat aanvullende bronmaatregelen binnen het kader van de Wvo niet mogelijk, althans niet zinvol zijn en om die reden dan ook niet als beste beschikbare techniek kunnen worden aangemerkt en op grond van de Wvo niet worden vereist indien het treffen van bronmaatregelen niet mogelijk is. Verweerder geeft weliswaar aan dat de gemeente voorstellen kan formuleren voor alternatieve maatregelen die als beste beschikbare techniek kunnen worden aangemerkt, maar zoals uit het bestreden besluit ook blijkt is de enige potentiële alternatieve bronmaatregel – voorzuiveren van het drainagewater alvorens dit wordt geloosd op de riolering – geen efficiënte maatregel (par. 4.3.2 van het bestreden besluit). Ook de StAB ondersteunt dit standpunt. Het wettelijk kader en de omstandigheden van het

geval in aanmerking nemende had verweerder dan ook moeten afzien van het opleggen van een verplichting tot het treffen van saneringsmaatregelen.

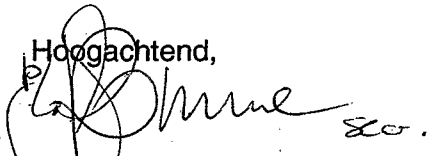
39. Naar de mening van de gemeente kan voorschrift 11 van de vergunning en de daaraan ten grondslag gelegde overwegingen dan ook geen stand houden.

Conclusie:

Gelet op het vorenstaande verzoekt de gemeente uw Afdeling het bestreden besluit te vernietigen voor wat betreft artikel 11 van de voorschriften, en het bestreden besluit voor het overige in stand te laten.

In afwachting van uw verdere berichten.

Hoogachtend,

AKD Prinsen Van Wijmen N.V.
A.A. Freriks